

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.341 van 8 maart 2012
in de zaak A. 197.211/VII-38.161.**

In zake : Jean Pierre BLEYEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Bouckaert
kantoor houdend te 1000 Brussel
Loksumstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de gouverneur
van de provincie Limburg
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenbergh
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 27 juli 2010, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de gouverneur van de provincie Limburg van
27 mei 2010 waarbij de aanvraag van Jean Pierre Bleyen tot het verkrijgen van
wapenvergunningen onontvankelijk wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Adjunct-auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag
opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 februari 2012.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Durkadin Yilmaz, die loco advocaat Jan Bouckaert verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is houder van een Vlaams jachtverlof. Hij bezit verscheidene vuurwapens, die hij gebruikt voor het jagen op groot wild onder meer in Afrika en Duitsland. Hij heeft hiervoor ook een Zuid-Afrikaans en een Duits jachtverlof.

3.2. Op 24 juni 2007 dient hij een aanvraag in tot verlenging van zijn bestaande wapenvergunningen. Als wettige reden geeft hij "jacht en/of faunabeheersactiviteiten" op.

3.3. De gouverneur van de provincie Limburg verklaart op 27 mei 2010 de vergunningsaanvraag van de verzoeker onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"(...)

Overwegende dat de heer Bleyen de bovenstaande vuurwapens sinds de oude wapenwetgeving in zijn bezit heeft en een verlenging van zijn vergunning aangevraagd heeft op 24 juni 2007 in overeenstemming met de nieuwe wapenwet;

Overwegende dat in artikel 11, §3 van de nieuwe wapenwet de voorwaarden worden opgesomd waaraan de verzoeker van een vergunning voor een vuurwapen moet voldoen;

Overwegende dat artikel 11, § 3, 2° stelt dat de vergunning slechts verleend kan worden aan personen die niet zijn veroordeeld als dader of medeplichtige wegens een van de misdrijven bedoeld in artikel 5, §4, 1° tot 4°;

Overwegende dat artikel 11, §3, laatste lid stelt dat aanvragen ingediend door personen die niet voldoen aan de voorwaarden van 1° tot 4° onontvankelijk zijn;

Overwegende dat de heer Bleyen werd veroordeeld in 2003 wegens valsheid in geschriften en het gebruik van een vals stuk;

Overwegende dat de heer Bleyen werd veroordeeld als dader of medeplichtige wegens misdrijven opgesomd in artikel 5, § 4, 2°;

Overwegende dat de verzoeker niet voldoet aan de wettelijk opgelegde voorwaarden;

(...)"

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verwerende partij heeft kennis genomen van het verzoekschrift op 20 augustus 2010. De memorie van antwoord en het administratief dossier, die op 22 oktober 2010 bij aangetekend schrijven werden verzonden, zijn niet ingediend binnen de termijn voorgeschreven door het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Overeenkomstig artikel 21, vijfde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State wordt de laattijdig ingediende memorie van antwoord ambtshalve uit de debatten geweerd.

Ingevolge het laattijdig neerleggen van het administratief dossier worden, met toepassing van artikel 21, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de door de verzoeker aangehaalde feiten die niet kennelijk onjuist zijn als bewezen geacht.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

5. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, "al dan niet in combinatie met het beginsel van de niet-retroactiviteit van de wet en het rechtszekerheidsbeginsel, artikel 5, §§ 1 en 4 (in het bijzonder artikel 5, § 4, 2°) en artikel 11, §§1 en 3, 2° van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (...), de artikelen 4 en 6 van de wet van 25 juli 2008 tot wijziging van de wet van 8 juni 2006 (...), juncto de artikelen 2 en 3 van de formele motiveringswet van 29 juli 1991, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het zorgvuldigheids-, en het redelijkheids-, en motiveringsbeginsel".

5.1. In een eerste onderdeel van het middel voert de verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, doordat hij, door hem in toepassing van artikel 11, § 3, 2°, van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) zijn vergunningen te weigeren wegens het plegen van misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 2°, van de wapenwet, op identieke wijze wordt behandeld als wapenhandelaars en tussenpersonen. Hij stelt dat het gebrek aan onderscheid tussen personen die een wapenvergunning aanvragen, enerzijds, en wapenhandelaars en tussenpersonen, anderzijds, kennelijk onevenredig is met het doel van de wapenwet, namelijk het

beteugelen van "de georganiseerde en gewapende criminaliteit". Hij zet ook uiteen dat het gebrek aan beoordelingsruimte voor de provinciegouverneur tot disproportionele gevolgen leidt, nu de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 2°, van de wapenwet niet noodzakelijk verband houden met het wapenbezit, zoals te dezen zijn veroordeling uit 2003 wegens valsheid in geschrifte en gebruik van een vals stuk.

Hij verzoekt om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof :

"Schenden artikel 5, §§ 1 en 4, in het bijzonder artikel 5, § 4, 2°, artikel 11, §§ 1 en 3, 2° van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, zoals gewijzigd door de artikelen 4 en 6 van de wet van 25 juli 2008 tot wijziging van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, in de mate dat deze bepalingen voorzien in een ontvankelijkheidsvoorwaarde voor natuurlijke personen, houder van een jachtverlof, bestaande uit de afwezigheid van veroordelingen in de zin van artikel 5, § 4, 2° van de voornoemde wet, die met het oog op de jachtbeoefening in het buitenland een vergunningsaanvraag hebben ingediend voor het voorhanden hebben van een (handvuur)wapen, zonder dat daarbij de Gouverneur enige beoordelingsbevoegdheid heeft, waarbij deze ontvankelijkheidsvoorwaarde identiek is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde voor personen die op het Belgisch grondgebied activiteiten als wapenhandelaar of als tussenpersoon wensen uit te voeren".

5.2. In een tweede onderdeel van het middel voert de verzoeker de schending aan van het grondwettelijk gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel, doordat artikel 11 van de wapenwet niet van toepassing is op de houders van een jachtverlof wat het bezit van lange vuurwapens ontworpen voor de jacht betreft, maar wel van toepassing is op diezelfde houders van een jachtverlof wat het bezit van andere dan voornoemde wapens betreft, teneinde deze in het buitenland op aldaar wettige wijze als jachtwapen te gebruiken. Hij wijst erop dat een veroordeling zoals bedoeld in artikel 5, § 4, 2°, van de wapenwet niet verhindert dat een jachtverlof wordt verkregen en behouden, maar wel dat diezelfde houder van een jachtverlof een vergunning kan verkrijgen voor vuurwapens die in het buitenland worden toegelaten voor de jacht, terwijl geen enkele redelijke

verantwoording bestaat voor de ongelijke behandeling van houders van een jachtverlof naargelang zij in België dan wel in het buitenland de jacht beoefenen.

Hij verzoekt om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof :

"Schenden artikel 5, §§ 1 en 4, in het bijzonder artikel 5, § 4, 2°, artikel 11, §§ 1 en 3, 2° van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, zoals gewijzigd door de artikelen 4 en 6 van de wet van 25 juli 2008 tot wijziging van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, in de mate dat deze bepalingen voorzien in een ontvankelijkheidsvoorwaarde voor natuurlijke personen, houder van een jachtverlof, bestaande uit de afwezigheid van veroordelingen in de zin van artikel 5, § 4, 2° van de voornoemde wet, die met het oog op de jachtbeoefening in het buitenland een vergunningsaanvraag hebben ingediend voor het voorhanden hebben van een (handvuur)wapen, zonder dat daarbij de Gouverneur enige beoordelingsbevoegdheid heeft, terwijl dezelfde jagers, houders van een jachtverlof, terecht het recht hebben om jachtwapens voorhanden te hebben, in afwijking van artikel 11 van de Nieuwe Wapenwet, met het oog op de jachtbeoefening in België".

5.3. In een derde onderdeel van het middel voert de verzoeker de schending aan van het grondwettelijk gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel, doordat zijn vergunningsaanvraag onontvankelijk werd verklaard op grond van de artikelen 5, § 4, 2°, b), en 11, § 3, tweede lid, van de wapenwet, die slechts in werking zijn getreden op 1 september 2008, terwijl zijn vergunningsaanvraag en zijn veroordeling wegens valsheid in geschrifte en gebruik van een vals stuk dateren van vóór die datum. Voorts argumenteert hij dat artikel 5, § 4, van de wapenwet een aantal erg verschillende misdrijven opsomt die allen eenzelfde gevolg hebben, namelijk de onontvankelijkheid van de vergunningsaanvraag, terwijl daarvoor geen redelijke verantwoording bestaat.

Hij verzoekt om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof :

"Schenden de in het middel aangehaalde bepalingen, met name

artikel 5, §§ 1 en 4 en artikel 11, §§ 1 en 3, van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, zoals gewijzigd door de artikelen 4 en 6 van de wet van 25 juli 2008 tot wijziging van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, die op 1 september 2008 in werking zijn getreden en bijgevolg van toepassing zijn op voordien ingediende aanvragen en gepleegde inbreuken, de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, in de mate dat deze bepalingen voorzien in een eenzelfde ontvankelijkheidsvoorwaarde voor natuurlijke personen die een vergunningsaanvraag hebben ingediend, niettegenstaande zij inbreuken hebben begaan die onderling niet vergelijkbaar zijn, minstens zonder dat voor die gelijke behandeling een afdoende verantwoording bestaat".

6. In zijn toelichtende memorie wijst de verzoeker erop dat het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 115/2010 van 21 oktober 2010 enkel betrekking heeft op de willekeur van de opsomming van de misdrijven in artikel 5, § 4, 2°, van de wapenwet, terwijl de eerste door hem gesuggereerde prejudiciële vraag op de onterechte gelijkstelling steunt van wapenhandelaars en individuen die een wapenvergunning aanvragen.

Voorts herformuleert hij zijn eerste prejudiciële vraag als volgt :

"Schendt artikel 11, § 3, 2° van de Nieuwe Wapenwet de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, in de mate dat artikel 5, § 4, 2°, van de Nieuwe Wapenwet zowel wordt gebruikt als rechtsgrond ter beoordeling tot het verlenen van een vergunning aan particulieren als rechtsgrond ter beoordeling tot het erkennen van wapenhandelaars, tussenpersonen, wapenverzamelaars en alle andere personen die een beroep uitoefenen dat het voorhanden hebben van vuurwapens impliceert?"

Zijn tweede prejudiciële vraag herformuleert hij als volgt :

"Schendt artikel 11, § 3, 2° van de Nieuwe Wapenwet de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, in de mate dat dit artikel overeenkomstig artikel 12 van de Nieuwe Wapenwet niet van toepassing is op houders van een jachtverlof?"

7. Wat het tweede onderdeel van het middel betreft, stelt de verzoeker in zijn laatste memorie wat volgt :

"(...)

De (...) aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel heeft (...) betrekking op de vaststelling dat jagers voor bepaalde jachtwapens niet moeten beschikken over een vergunning overeenkomstig artikel 11 van de Nieuwe Wapenwet en voor andere wapens die eveneens worden gebruikt voor de jacht, zij het enkel in het buitenland, wel moeten beschikken over een vergunning overeenkomstig artikel 11 van de Nieuwe Wapenwet waarbij rekening te houden is met het feit dat de wetgever oordeelde dat er geen redenen zijn om aan de jacht bijkomende regels op te leggen aangezien de regels voor het bekomen van een jachtverlof reeds zeer streng zijn. Er valt niet in te zien waarom dergelijke argumentatie enkel zou opgaan voor lange wapens en niet voor handvuurwapens die op wettelijke wijze (in het buitenland) worden gebruikt voor de jacht.

(...)".

Wat het derde onderdeel van het middel betreft, bekritiseert hij, in het licht van het gelijkheidsbeginsel, de ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals opgenomen in de artikelen 5 en 11 van de wapenwet, omdat deze ook van toepassing is op aanvragen en misdrijven daterend van vóór de inwerkingtreding van artikel 11, § 3, eerste lid, 1° en 4°, van de wapenwet.

Hij herformuleert zijn derde prejudiciële vraag als volgt :

"Schenden de in het middel aangehaalde bepalingen, met name artikel 5, §§ 1 en 4 en artikel 11, §§ 1 en 3, van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, zoals gewijzigd door de artikelen 4 en 6 van de wet van 25 juli 2008 tot wijziging van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, die op 1 september 2008 in werking zijn getreden en bijgevolg van toepassing zijn op voordien ingediende aanvragen en gepleegde inbreuken, de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet, in de mate dat deze bepalingen voorzien in een eenzelfde ontvankelijkheidsvoorwaarde voor natuurlijke personen die een vergunningsaanvraag hebben ingediend, onafgezien van het tijdstip van de vergunningsaanvraag en het plegen van de in artikel 5, § 4 bedoelde misdrijven, zonder dat voor die gelijke behandeling een afdoende verantwoording bestaat".

Beoordeling

8. Wat het eerste onderdeel van het middel betreft, is ingevolge de artikelen 5, § 4, 2°, en 11, § 3, eerste lid, 2°, en tweede lid, van de wapenwet zowel de aanvraag tot erkenning als wapenhandelaar of tussenpersoon als de vergunningsaanvraag tot het voorhanden hebben van een vuurwapen onontvankelijk indien de aanvrager veroordeeld is voor één van de misdrijven vermeld in artikel 5, § 4, 2°, van de wapenwet. De wet maakt geen onderscheid naargelang bij het misdrijf al dan niet gebruik is gemaakt van wapens, noch naargelang het tijdstip waarop die misdrijven werden gepleegd.

Met de wapenwet werd "een beperking van de verspreiding van de persoonlijke bewapening" door "een versterkt toezicht op het individueel wapenbezit" beoogd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2263/001, p. 17*).

Hoewel het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 115/2010 van 21 oktober 2010 reeds heeft geoordeeld dat "de maatregel waardoor een wapenvergunning (...) wordt geweigerd aan de persoon die is veroordeeld wegens één van de misdrijven in artikel 5, § 4, 2°, b), van (...) (de wapenwet), waaronder, zoals te dezen, het misdrijf van valsheid in geschrifte, tegemoetkomt aan de zorg van de wetgever om te voorkomen dat een vergunning wordt verleend aan personen die veroordeeld zijn voor feiten die de dader of medeplichtige als onbetrouwbaar doen overkomen voor het bezit van een wapenvergunning. De wetgever heeft derhalve een onderscheid gemaakt dat steunt op een objectief criterium dat redelijk verband houdt met het beoogde doel", merkt de verzoeker in zijn toelichtende memorie terecht op dat voornoemd arrest betrekking heeft op de vermeende willekeur van de misdrijven opgesomd in artikel 5, § 4, 2°, b), van de wapenwet en niet op de vermeende onterechte gelijkstelling van wapenhandelaars en individuen die een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen aanvragen.

De Raad van State is verplicht aan het Grondwettelijk Hof een prejudiciële vraag te stellen, tenzij de voorwaarden vermeld in artikel 26, § 2, tweede lid, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof vervuld zijn. De vrijstelling van de verplichting tot het stellen van een prejudiciële vraag wanneer door het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak werd gedaan over een vraag of een beroep met een identiek onderwerp kan hier niet worden ingeroepen. Bijgevolg bestaat er aanleiding om in te gaan op het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door artikel 11, § 3, eerste lid, 2°, van de wapenwet.

Deze vraag luidt als volgt :

"Schendt artikel 11, § 3, eerste lid, 2°, van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre artikel 5, § 4, 2°, van de voornoemde wet van 8 juni 2006 geldt voor zowel de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag van personen om activiteiten uit te oefenen als wapenhandelaar of als tussenpersoon of een beroep uit te oefenen dat het voorhanden hebben van vuurwapens impliceert, als voor de beoordeling van de voorwaarde in dewelke een persoon moet verkeren die een aanvraag indient om een vuurwapen voorhanden te hebben?"

9. Met betrekking tot het tweede onderdeel van het middel, volgt uit de artikelen 11, § 1, en 12 van de wapenwet dat om een vergunningsplichtig wapen voorhanden te hebben een vergunning moet worden afgeleverd, maar dat houders van een jachtverlof, voor "lange wapens daar toegelaten waar het jachtverlof geldig is", dit verlof mogen gelijkstellen met een vergunning tot het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig wapen. Voor andere dan voornoemde "lange wapens" moeten houders van een jachtverlof, zowel voor het gebruik in België als voor het gebruik in het buitenland, een vergunning aanvragen zoals voorgeschreven bij artikel 11 van de wapenwet.

Het stellen van de tweede prejudiciële vraag is derhalve niet vereist en het tweede onderdeel van het eerste middel is niet gegrond.

10. Wat het derde onderdeel van het middel betreft, zijn de artikelen 5, § 4, 2°, a) en b), en 11, § 3, tweede lid, van de wapenwet in werking getreden op 1 september 2008. De gouverneur van de provincie Limburg diende bij het nemen van zijn besluit van 27 mei 2010 de rechtsregels toe te passen zoals die op dat ogenblik van kracht waren. De wapenwet maakt ook geen onderscheid naargelang het tijdstip van de veroordelingen wegens de misdrijven vermeld in artikel 5, § 4, 2°, van de wapenwet.

In zoverre de verzoeker aanvoert dat artikel 11, § 3, eerste lid, 2°, van de wapenwet op willekeurige wijze een aantal misdrijven opsomt die niettemin allemaal tot de onontvankelijkheid van de vergunningsaanvraag leiden, wordt verwezen naar voornoemd arrest van het Grondwettelijk Hof, dat luidt als volgt :

"(...)

B.3. De in het geding zijnde bepalingen, en in het bijzonder artikel 11, leggen in de wet de voorwaarden vast waaronder een wapenvergunning kan worden verkregen. De wetgever beoogde hiermee elke vorm van willekeur en subjectiviteit te vermijden. De voorwaarden op zich waren niet nieuw maar sommige werden nog niet op correcte wijze toegepast (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2263/001, p. 26).

(...)

B.4. Op grond van de gezamenlijke lezing van de artikelen 11, § 3, en 5, § 4, 2°, b), die te dezen in het geding zijn, wordt een wapenvergunning geweigerd aan personen die als dader of medeplichtige veroordeeld zijn wegens een van de misdrijven bepaald in de artikelen 101 tot 135quinquies, 193 tot 214, 233 tot 236, 269 tot 274, 313, 322 tot 331, 336, 337, 344, 345, 347bis, 392 tot 415, 423 tot 442, 461 tot 488, 510 tot 518 en 520 tot 525 van het Strafwetboek.

Die lijst van misdrijven stemt overeen met de lijst van misdrijven die - als uitsluitingsgrond voor de erkenning als wapenhandelaar (namelijk de persoon die vuurwapens, onderdelen voor die wapens en munitie vervaardigt, herstelt, verkoopt, opslaat, uitvoert, invoert of verkoopt voor groot- of kleinhandel) - werd opgenomen in artikel 1, § 2, 2°, b), van de wet van 3 januari 1933 'op de vervaardiging van, den handel in en het dragen van wapenen en op den handel in munitie', zoals gewijzigd bij artikel 1 van de wet van 30 januari 1991 (Belgisch Staatsblad, 21 september 1991) en bij artikel 6 van de wet van 10 januari 1999 (Belgisch Staatsblad, 26 februari 1999).

Uit de memorie van toelichting bij de voormelde wet van 30 januari 1991 tot wijziging van de wet van 3 januari 1933 blijkt de wil van de wetgever om geen vergunning te verlenen aan een particulier van wie de integriteit twijfelachtig is, wat vooraf dient te worden gecontroleerd :

'De artikelen 1 en 2 van de wet van 3 januari 1933 stellen geen enkele voorafgaande controle in voor de uitoefening van een economische activiteit met betrekking tot wapens en munitie. Daardoor is het niet mogelijk een voorafgaande controle uit te oefenen op de eerbaarheid van een particulier en kan de overheid geen particulier waarvan de integriteit twijfelachtig is, uitsluiten uit deze commerciële sector waarvan de weerslag op de openbare veiligheid niet meer moet bewezen worden' (Parl. St., Kamer, 1989-1990, nr. 978/1, p. 2).

Daaraan werd toegevoegd dat de aanvragen tot erkenning ingediend door personen tegen wie gerechtelijke beslissingen genomen zijn wegens feiten die hun bekwaamheid om dergelijke activiteiten uit te oefenen in het geding brengen, in principe zonder onderzoek worden afgewezen (...).

B.5. Uit wat voorafgaat vloeit voort dat de maatregel waardoor een wapenvergunning, zelfs in een overgangsregeling als die waarin artikel 44, § 2, van de Wapenwet voorziet, wordt geweigerd aan de persoon die is veroordeeld wegens één van de misdrijven in artikel 5, § 4, 2°, b), van dezelfde wet, waaronder, zoals te dezen, het misdrijf van valsheid in geschrifte, tegemoetkomt aan de zorg van de wetgever om te voorkomen dat een vergunning wordt verleend aan personen die veroordeeld zijn voor feiten die de dader of medeplichtige als onbetrouwbaar doen overkomen voor het bezit van een wapenvergunning. De wetgever heeft derhalve een onderscheid gemaakt dat steunt op een objectief criterium dat redelijk verband houdt met het beoogde doel, zoals het hiervoor werd omschreven, in het bijzonder in B.4.

De omstandigheid dat, op het ogenblik van de aanneming van de in het geding zijnde wet, andere, meer recent omschreven misdrijven over het hoofd werden gezien die getuigen van diezelfde onbetrouwbaarheid van de aanvrager, doordat zij feiten van geweldpleging bestraffen, zoals een ernstige schending van het internationaal humanitair recht of één van de terroristische misdrijven, doet geen afbreuk aan de verantwoording van de maatregel. Ook het feit dat de wetgever die situatie nadien heeft verholpen bij de voormelde wet van 25 juli 2008 doet daaraan geen afbreuk.

(...)"

Het derde onderdeel van het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

11. De verzoeker voert in een tweede middel de schending aan "van de gemeenschapstrouw zoals vervat in artikel 4 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, van de artikelen 21, 26 en 114 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, van Richtlijn 91/477 van de Raad van 18 juni 1991

inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens (...) meer bepaald de artikelen 2, 3, 5, 11 en 12, en van het evenredigheidsbeginsel". Hij stelt dat het onontvankelijk verklaren van zijn vergunningsaanvraag louter op grond van zijn veroordeling wegens valsheid in geschrifte en gebruik van een vals stuk, artikel 5 van de richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens (hierna : de richtlijn) miskent en dat volgens de richtlijn in een meer soepele regeling voor de jacht en voor sportwedstrijden moet worden voorzien, zodat het vrij verkeer van personen niet onnodig wordt belemmerd. Hij wijst erop dat artikel 3 van de richtlijn de lidstaten toelaat strengere maatregelen te nemen, maar dat daarbij het beginsel van de gemeenschapstrouw en het evenredigheidsbeginsel in acht moeten worden genomen. De toepassing van artikel 11, § 3, 2°, van de wapenwet belemmert, volgens hem, het vrij verkeer van personen en het recht om vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en verblijven, nu hem het recht wordt ontnomen in Duitsland te jagen. Hij betoogt ten slotte dat "niet (valt) in te zien waarom een dergelijke verregaande maatregel", namelijk het onontvankelijk verklaren van de aanvraag, als noodzakelijk moet worden beschouwd ter vrijwaring van de openbare orde, nu een minder verregaande maatregel, met name een beoordeling "in concreto" van het door hem gevormde gevaar, evenzeer de openbare orde zou vrijwaren.

In ondergeschikte orde verzoekt hij om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie :

"Kan artikel 5 van Richtlijn 91/477 van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens, iuncto de artikelen 2, 3, 5, 11 en 12 van dezelfde richtlijn, gelezen in samenhang met de consideransen van die richtlijn, en rekening houdend met het reis en verblijfsrecht van de burgers van de Unie zoals vervat in artikel 21 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie en de beginselen van gemeenschapsrecht zoals het evenredigheidsbeginsel en beginsel van gemeenschapstrouw zoals vervat in artikel 4 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, derwijze worden geïnterpreteerd dat deze bepalingen toelaten dat de nationale wetgeving voorziet in strengere regelgeving die het reis- en verblijfsrecht van burgers van de Unie beperkt in die zin dat zij een burger van de Unie belet dat hij in Duitsland deelneemt aan de jacht met handvuurwapens

die aldaar op rechtsgeldige wijze worden gebruikt tijdens de jacht, om de loutere reden dat hij werd veroordeeld wegens valsheid in geschriften en het gebruik van een vals stuk, zonder enige concrete beoordeling van de indicatie van het gevaar dat de bedoelde jager vormt voor de openbare orde, zonder dat wordt aangetoond dat deze maatregelen kan worden gerechtvaardigd door dwingende redenen van algemeen belang en/of dat niet blijkt dat die maatregel niet verder gaat dan noodzakelijk is ter vrijwaring van de dwingende reden van algemeen belang".

12. In zijn laatste memorie wijst de verzoeker erop dat de omstandigheid dat de richtlijn aan de lidstaten de mogelijkheid biedt om strengere maatregelen op te leggen, niet verhindert dat de lidstaten bij het nemen van dergelijke maatregelen rekening moeten houden met het vrij verkeer van personen en goederen en dit verkeer niet méér mogen belemmeren dan vereist voor het vrijwaren van de openbare orde. Artikel 11, § 3, 2°, van de wapenwet beperkt volgens de verzoeker het vrij verkeer van personen en goederen op een wijze die onevenredig is met het beoogde doel, namelijk de bescherming van de openbare orde. Wat de prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie betreft, stelt hij dat geen uitspraak wordt gevraagd over de verenigbaarheid van de wapenwet met de betrokken richtlijn, maar wel om die richtlijn te interpreteren.

Beoordeling

13. Uit het voorstel dat tot de richtlijn heeft geleid, blijkt dat "(h)et voorstel (...) niet ten doel (heeft) tot een onderlinge aanpassing van de wapenwetgevingen te komen" en "evenmin overal in de Gemeenschap voor de aankoop en het voorhanden hebben van wapens dezelfde grenzen te stellen", maar wel "de voorwaarden te scheppen waaronder de grenscontroles, een belangrijke hindernis voor het vrije verkeer van personen, zullen kunnen worden afgeschaft".

Artikel 2, lid 1, van de richtlijn bepaalt dat de toepassing van de nationale wetgeving inzake het dragen van wapens of de reglementering van de jacht of het sportschieten onverlet wordt gelaten. Luidens artikel 3 van de richtlijn kunnen de lidstaten in hun wetgeving strengere voorschriften opnemen dan die vervat in de richtlijn, onder voorbehoud van de rechten die bij artikel 12, lid 2, aan

de ingezetenen van de lidstaten worden toegekend. Dienaangaande wordt in voornoemd voorstel nog vermeld dat "(het) hier slechts een minimumrichtlijn (betreft), die de Lid-Staten niet belet strengere regels te hanteren. De voorgestelde tekst bevat nauwelijks regels betreffende de aankoop, het voorhanden hebben en het dragen van wapens door de ingezetenen : dit alles dient te worden geregeld door de Lid-Staten". De bepalingen van artikel 12, lid 2, van de richtlijn hebben betrekking op de procedure die moet worden gevolgd om met wapens de onderlinge grenzen van de lidstaten te overschrijden.

Artikel 5 van de richtlijn stipuleert dat het verwerven en voorhanden hebben van een vuurwapen uitsluitend kan worden toegestaan aan personen die "waarschijnlijk geen gevaar voor zichzelf, de openbare orde of de openbare veiligheid zullen vormen". Het feit dat luidens die bepaling een veroordeling voor een opzettelijk geweldsmisdrijf beschouwd wordt als een indicatie van een dergelijk gevaar, verhindert niet dat ook andere misdrijven een indicatie van zulk gevaar kunnen vormen. Te dezen heeft de wetgever geoordeeld dat een persoon die veroordeeld is voor valsheid in geschrifte en gebruik van een vals stuk niet het vereiste vertrouwen geniet voor het verkrijgen van een wapenvergunning, waardoor de vergunningsaanvraag onontvankelijk moet worden verklaard. Zoals hiervoor reeds aangegeven, heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 115/2010 van 21 oktober 2010 geoordeeld dat "de maatregel waardoor een wapenvergunning (...) wordt geweigerd aan de persoon die is veroordeeld wegens één van de misdrijven in artikel 5, § 4, 2°, b), van (...) (de wapenwet), waaronder, zoals te dezen, het misdrijf van valsheid in geschrifte, tegemoetkomt aan de zorg van de wetgever om te voorkomen dat een vergunning wordt verleend aan personen die veroordeeld zijn voor feiten die de dader of medeplichtige als onbetrouwbaar doen overkomen voor het bezit van een wapenvergunning. De wetgever heeft derhalve een onderscheid gemaakt dat steunt op een objectief criterium dat redelijk verband houdt met het beoogde doel".

Wat de voorgestelde vraag aan het Europees Hof van Justitie betreft, komt het niet aan dat Hof toe de verschillen in opvatting over de uitlegging

of toepassing van nationale rechtsregels te beslechten. De door de verzoeker geformuleerde vraag heeft betrekking op de beoordeling van de voorwaarden voor het toekennen van een vergunning tot het voorhanden hebben van vuurwapens die worden opgelegd door de lidstaat waarin de vergunningsaanvrager verblijft. De richtlijn bepaalt uitdrukkelijk dat de toepassing van de nationale bepalingen inzake het dragen van wapens en de reglementering van de jacht of het sportschieten onverlet wordt gelaten en dat de lidstaten in hun wetgeving strengere voorschriften kunnen opnemen dan die welke in de richtlijn zijn vervat. De Raad van State is dan ook niet gehouden de prejudiciële vraag te stellen.

Het tweede middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent de debatten.

2. De Raad van State stelt, in het kader van het eerste onderdeel van het eerste middel, de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof :

"Schendt artikel 11, § 3, eerste lid, 2°, van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre artikel 5, § 4, 2°, van de voornoemde wet van 8 juni 2006 geldt voor zowel de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag van personen om activiteiten uit te oefenen als wapenhandelaar of als tussenpersoon of een beroep uit te oefenen dat het voorhanden hebben van vuurwapens impliceert, als voor de beoordeling van de voorwaarde in dewelke een persoon moet verkeren die een aanvraag indient om een vuurwapen voorhanden te hebben?"

3. De Raad van State gelast het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat ermee, na de ontvangst van het antwoord van het Grondwettelijk Hof op de voormelde prejudiciële vraag, het onderzoek van het eerste onderdeel van het eerste middel voort te zetten.

4. De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht maart tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Yves Depoorter,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Yves Depoorter

Luc Hellin